

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PAULO
COELHO

Brida

Traducere din portugheză de
ROBERTINA SFETCU

HUMANITAS
fiction

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

IRLANDA

august 1983–martie 1984

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

VARA ȘI TOAMNA

— **V**reau să învăț magie, spuse fata.

Magul se uită la ea. Blugi prespălați, cămașă și acea atitudine agresivă pe care orice persoană timidă o are atunci când nu trebuie. „Cred că am dublul vârstei ei“, se gândi el. Și, în ciuda acestui fapt, știa că se afla în fața Celeilalte Părți a lui.

— Numele meu este Brida, continuă tânăra. Îmi cer scuze că nu m-am prezentat mai devreme. Aștept de mult acest moment și sunt mai emoționată decât credeam că aș putea fi.

— De ce vrei să înveți magie? întrebă el.

— Pentru a găsi răspunsul la întrebările din viața mea, pentru a cunoaște puterile oculte și, poate, pentru a călători în trecut și în viitor.

Nu era prima dată când cineva venea să-l caute în pădure ca să-i ceară asta. Fusesse cândva un Maestru foarte cunoscut și respectat al Tradiției. Accep-tase mai mulți discipoli și credea că lumea avea să se shimbe pe măsură ce îi va putea schimba pe cei din jur, însă a făcut o greșală. Iar maestrilor Tradiției nu le e permis să facă greșeli.

— Nu crezi că ești prea tânără?

— Am 21 de ani, spuse Brida. Dacă aș vrea să învăț balet acum, mi s-ar zice că sunt bătrână.

Magul îi făcu semn să-l urmeze. Merseară împreună prin pădure, în liniște. „E frumoasă“, se gândea el în timp ce umbrele copacilor își schimbau repede poziția din cauza soarelui care era deja aproape de orizont. „Dar am dublul vârstei ei.“ Asta însemna că era posibil să sufere.

Brida era deranjată de tăcerea bărbatului care mergea alături de ea; ultima frază pe care o rostise nu meritase nici măcar un comentariu din partea lui. Poteca din pădure era umedă și acoperită de frunze uscate; iar ea observa umbrele care își schimbau poziția și noaptea care se apropia cu repeziciune. Peste puțin timp urma să se întunece și nu aveau lanternă la ei.

„Trebuie să am încredere în el“, se încuraja singură. „Dacă am încredere că mă poate învăța magie, atunci trebuie să am încredere că îmi poate fi ghid printr-o pădure.“

Au continuat să meargă. El părea să meargă la întâmplare, dintr-o parte în alta, schimbând direcția chiar dacă nu era vreun obstacol să-i întrerupă drumul. Au mers încă o dată în cercuri, trecând de trei sau de patru ori prin același loc.

„Cine știe, poate mă testează.“ Era hotărâtă să meargă până la capăt cu acea experiență și încerca să demonstreze că tot ce se întâmpla, inclusiv mersul în cerc, era perfect normal.

Venise de foarte departe și așteptase mult acea întâlnire. Dublinul era la aproape 150 de kilometri distanță. Autobuzele nu erau confortabile și circulau la ore absurde. A trebuit să se trezească devreme, să călătorească trei ore, să întrebe de el în orașel și să explice ce treabă avea cu un om așa de ciudat. Într-un târziu, cineva i-a spus unde stătea de obicei.

în timpul zilei, dar nu înainte de a o preveni că încercase deja să seducă o fată din sat.

„E un bărbat interesant”, se gândi ea.

Drumul urca acum și începu să simtă dorința ca soarele să mai rămână pe cer. Îi era frică să nu alunece pe frunzele umede de pe jos.

— Dar de ce ții neapărat să înveți magie?

Brida se bucură că nu mai era nevoită să tacă și repetă răspunsul pe care-l dăduse și înainte.

Însă el nu era mulțumit.

— Poate că vrei să înveți magie pentru că este misterioasă și ocultă. Pentru că are răspunsuri pe care puțini oameni reușesc să le găsească în toată viața lor. Și, mai ales, pentru că reînvie un trecut romantic.

Brida nu spuse nimic. Nu știa ce să zică. Își dorea ca Magul să se întoarcă la tăcerea de dinainte, pentru că se temea să-i dea un răspuns care să nu-i fie pe plac.

Ajunseră în sfârșit în vârful unui munte, după ce au traversat toată pădurea. Acolo, peisajul era alcătuit din multe stânci și era lipsit de vegetație, însă nu mai era așa de alunecos, iar Brida îl însoțea pe Mag fără dificultate.

Se așeză în partea cea mai înaltă și îi ceru Bridei să facă același lucru.

— Au venit și alții înaintea ta, spuse Magul. Voiau să învețe magie. Eu i-am învățat ce trebuia să-i învăț și am înapoiat deja umanității ce mi-a dat ea, iar acum vreau să rămân singur, să urc pe munte, să am grijă de plante și să intru în comuniune cu Dumnezeu.

— Nu-i adevărat, răspunse fata.

— Ce nu-i adevărat? întrebă el surprins.

— Poate că vrei să intri în comuniune cu Dumnezeu, dar nu-i adevărat că vrei să rămâi singur.

Bridei îi păru rău. Vorbise dintr-un impuls și acum era prea târziu să-și repare greșeala. Poate că există persoane cărora le place să rămână singure și poate că femeile au mai multă nevoie de bărbați decât au bărbații de femei.

Dar Magul nu păru deranjat și, întorcându-se spre ea, îi zise:

— O să-ți pun o întrebare. Trebuie neapărat să-mi spui adevărul. Dacă-mi spui adevărul, te învăț ce vrei tu. Dacă minți, nu te vei mai întoarce niciodată în această pădure.

Brida respiră ușurată. Era doar o întrebare. Nu trebuia să mintă, asta era tot. Întotdeauna a crezut că maestrul, pentru a-și accepta discipolii, cereau lucruri mai dificile.

Se așază chiar în fața ei. Avea o sclipire în ochi.

— Să presupunem că încep să te învăț ce am învățat și eu la rândul meu, spuse Magul privind-o în ochi. Încep să-ți arăt universurile paralele care ne înconjoară, îngerii, Tradiția Soarelui și Tradiția Lunii și, într-o zi, mergi în oraș, la cumpărături, și-l întâlnești pe stradă pe omul vieții tale.

„N-aș putea să-l recunosc“, se gândi ea. Dar se hotărî să nu spună nimic; întrebarea părea mai grea decât și-ar fi închipuit.

— El se gândește la același lucru și se apropie de tine, vă îndrăgostiți, tu îți continui studiile cu mine, eu îți arăt știința Cosmosului în timpul zilei, iar el îți arată știința Dragostei în timpul nopții. Însă ajungeți

la un punct în care cele două lucruri nu mai pot merge împreună și trebuie să alegi.

Magul tăcu preț de câteva clipe. Înainte de a pune întrebarea, îi fusese teamă de răspunsul fetei. Venirea ei, în acea după-amiază, însemna sfârșitul unei etape din viața amândurora. Ea știa asta, căci cunoștea tradițiile și scopurile maestrilor. El avea nevoie de ea, așa cum și ea avea nevoie de el. Dar trebuia să spună adevărul; era singura condiție.

— Acum răspunde-mi cu toată sinceritatea, spuse el în cele din urmă, după ce își făcu curaj. Ai lăsa tot ce ai învățat până atunci, toate avantajele și toate misterele pe care lumea magiei ți le poate oferi, pentru a rămâne cu bărbatul vieții tale?

Brida își luă ochii de la el. În jurul ei erau munții, pădurile, iar jos începeau să se aprindă luminile în orașel. Coșurile caselor scoteau fum, iar peste puțin timp familiile aveau să se reunească în jurul mesei pentru a lua cina. Munceau cinstit, le era frică de Dumnezeu și căutau să-și ajute aproapele. Făceau toate aceste lucruri pentru că știau ce înseamnă dragostea. Viețile lor erau simple și puteau înțelege tot ce se întâmpla în univers, fără să fi auzit vreodată de lucruri precum Tradiția Soarelui și Tradiția Lunii.

— Nu văd nici o contradicție între căutarea și fericirea mea, spuse.

— Răspunde la ce te-am întrebat.

Ochii Magului erau fixați asupra ochilor ei.

— Ai lăsa totul pentru acea persoană?

Brida simți o dorință puternică de a plânge. Nu era doar o întrebare, era o alegere, alegerea cea mai grea pe care oamenii trebuie s-o facă în viață. Deja se gândise mult la asta. Era o perioadă în care nimic